

ХРИСТО ПОЩАКОВ

АПАРАТЪТ НА РЕАЛНОСТИТЕ

chitanka.info

Сви прие кълбовидна структура — най-подходящата за пълно отпускане на съзнанието, после бързо потъна в мекото лоно на медитацията. След няколко светлинни смени, трансценденталното му съсредоточаване най-сетне достигна до недостъпните досега висини на езотерично познание. Освен познатата граница на собствения си свят беше открил още две, дори трета, която още не бе придобила естеството на мисъл-форма.

Наситената със соли водна среда, в която живееше, завършваше с твърд похлупак, известен и на останалите учени като „пределът на Лоа“, определен като сфероиден по емпиричен път. Втората граница представляваше нещо съвсем разрежено и непознато за науката, която Сви подсъзнателно нарече „газ“. Следваше пустота, почти лишена от трептящите малки частици, дефинирани от великият Мро като „молекули“, която покриваше необятно пространство. Сви интуитивно го бе назовал „космос“. Допълнителното му трансцендентално възприятие подсказваше, че в него се движат безброй твърди и разреждени тела — първите относително хладни, вторите нажежени, а около тях се въртят други, или студени, или горещи, или в някакво междинно състояние по отношение на топлинната скала, в които се вместише и собствения му свят.

Подводната пещера, в която живееше беше малка, но много удобна. Беше изпълнена с подходящи за апаратурата ниши и изолирана от външния свят с естествена завеса от водорасли, която се спускаше над входа ѝ. Стените ѝ бяха облепени с флуоресциращи организми, които даваха нужното вътрешно осветление. Той обичаше уединението всред уредите и апаратите, създадени от собствения му гений. Някои от тях представляваха симбиоза между водни растителни клетки и метален извлек, осъществена както чрез различни похвати на мисъл-синтез и мисъл-действие, така и на пряката му физическа намеса. Те измерваха промяната в киселинността и температурата на околната среда, предсказваха възникването на неприятни турбулентности, които можеха да попречат на нормалната паша на стадата от диатоми и дори чрез мисъл-форми предаваха информация към съзнанието на другите учени, работещи в околните пещери. Сегашното му озарение също щеше да бъде разпространено, но трябваше да бъде записано, за да остане в паметта на поколенията.

Сви се приближи към последното си творение, с което особено се гордееше. Беше плод на дългогодишния му труд и представляваше блок от кристали на метални соли, който притежаваше електронен живот, осъществен чрез автономни галванични елементи. Възможностите му се оказаха толкова смайващи, че той дори не знаеше как да се възползва от някои от тях. Засега използването му като запаметяващо и изчислително устройство изглеждаше удовлетворително.

Кръглата форма на собственото му тяло повече не бе нужна. Сви се сплеска, протегна към апарата няколко псевдопода и ги долепи до краищата на няколко метални извода, с намерението да предаде собствена информация. След това се съсредоточи, състави необходимите мисъл-форми и отправи сигнал за запаметяване.

Тъкмо се беше отпуснал в задоволство от постигнатото, когато завесата от водорасли на входа на пещерата му се разтвори и през нея бавно се промъкна, о, ужас, Мия. Беше изпаднала в състояние на силна възбуденост, псевдоподите ѝ буквално искряха.

— Как си сладкият ми? — просветна ядрото ѝ, което бе доста подуто под прозрачната тъкан на наедриялото ѝ напоследък пихтиесто тяло.

— За какво идваш? — премигна в отровно-жълто Сви, което ясно показваше лошото му благоразположение към нея.

— Ела, мили, ела при мен. Вече десетки светлинни смени сънувам сливането и бленувам за него.

— Потърси някой друг, знаеш, че съм прекалено зает с научна работа.

— Никого няма да потърся. Не искам децата ми да пораснат глупави. Отдавна съм преценила твоя блестящ интелект.

Сви бе обхванат от паника, Мия бавно се приближаваше към него. Сливането означаваше унищожаване на собствената му индивидуалност, а новите личности едва ли щяха да притежават и половината от интелектуалните му способности. А ако се получеха женски? Той си представи как бъдещият му живот щеше да се състои само от съблазняване на мъжки индивиди и по амебовидната му структура пробягаха силни вълни на отвращение.

— Махни се Мия — излъчи силно сияние неговото ядро. — Остави сливането за по-нататък! Заклевам те в името на всевишния

Года, върви си!

Но тя напредваше неумолимо към него и ужасът започна да парализира краищата на псевдоподите му. Трябваше да бяга, но накъде? Тя сигурно щеше да успее да го заклеши в някое от кътчетата на пещерата, незаето от уредите, обемът на тялото ѝ бе почти двойно по-голям от неговия. Паническите му мисли се мятаха из прозрачното му тяло като уловени във филтър диотемии. Можеше да пристъпи към собствено деление, но за това се изискваше време и щеше да доведе до намаляване на умствените възможности на новите му двойници. А тя продължаваше да се приближава, тялото ѝ се разплескваше в страшна прегръдка, насочена към него и фосфоресцираше в нежен зеленикав отблясък.

Сви отстъпваше панически и скоро се озова приклещен в нишата, където бе разположил последното си творение — блокът от кристали с все още много неизвестни функции, който слабо просветваше.

Обхванатият от ужас учен инстинктивно си пусна няколко псевдопода и на съвсем подсъзнателно ниво ги прилепи към няколко метални извода. Подводната пещера, задно с околния свят, се озари от силно виолетово сияние.

* * *

Сави отпусна голямата си дясна щипка от вратния сегмент на Мриа и изтрака с нея в състояние на силен екстаз. Беше изпълнил задължението си към обществото в този размножителен период. Тя щеше да снесе оплодените си яйца в някоя от инкубационните камери и транспортните кораби щяха да ги разнесат по наскоро колонизираните планети, оформени с подходящи условия за живот за расата на твърдотелите.

— Благодаря ти, беше чудесен — погали тя с едно от манипулаторните си крачета втория му гръден сегмент, който притежаваше осезателни нервни точки. — Дълго ме ухажваше, но накрая постигна своето.

— Беше хубаво — съгласи се Сави на интимния език, който се реализираше чрез почукване лявата му малка щипка по хитиновите

пънчета на третия чифт двигателни крайници. — Ако искаш, може да се съберем и за следващия размножителен период.

— Само не тук — мръднаха се отвратено стълбчетата на фацетните ѝ очи и изгледаха безпорядъка, който цареше в лабораторията. — Все пак ти не си придирчив в обноските. Можехме да направим сладкия акт и в по-изискана обстановка.

— Един мъжки твърдотел никога не знае, кога ще му дойдат мерациите — изрече той примирително и ѝ помогне да се смъкне от лабораторната маса, където я беше приклецил.

— Въпреки всичко, беше чудесен като див сквърф. Напускам те, мили — изтрака Мриа с голямата си щипка и излезе от лабораторията.

Сави се отпусна на ложето пред работното си място и го постави в легнало положение. Петият чифт на манипулаторните му крачета се сви в замислена поза. Да го сравнят със сквърф не беше толкова лошо. Необузданата полова потентност на тези нисши твърдотели бяха една от най-занимателните атракции в зоопарковете. В съзнанието му възникна някакъв бледен спомен за нещо слюзесто и сплескано, което искаше да го обсеби в прозрачната си прегръдка, а той бе изпаднал в панически ужас.

„Глупости, какво ли не може да ти дойде наум. Сигурно съм сънувал лош сън“ — помисли той и погледна последното си творение, което лежеше на плота пред него. Изящният му хитинов корпус бе претъпкан от биочипове и неврални връзки, монтирани в момент на творческо озарение. Беше го постигнал след пребиваването в камерата с успокояващ, но същевременно избистрящ съзнанието газ. Възможностите му бяха безкрайни — от калкулатор по дванайсетичната бройна система, работещ с точност до пет хилядни след границата на целите символи, до свързването му със спекрометри, газови хроматографи и всевъзможни други уреди, чиито данни мигновено изскачаха върху тялото на вградения в него жив хамелороид, способен да превръща постъпващите сигнали в черни символи, които се появяваха върху бялата му кожа. Творението беше единствено по рода си, безкрайните му възможности тепърва подлежаха на изучаване.

В съзнанието на Сави отново изплува смътен спомен. Може би ако поставеше седем от манипулаторните си крачета върху живите

сензори, разположени във форма на съцветие край захранващите ги с хранителни сокове тръбички на корпуса щеше да се получи...

Той се загледа в една от прозрачните мембрани, през която в лабораторията проникваше синкавата светлина на гигантското светило, създавала целия живот на планетата. Мирозданието криеше толкова тайни, очакваше го неимоверен труд, за да надникне в някоя от тях. Законите на подпространствените преходи вече бяха открити, гравитацията се управляваше. Расата на твърдотелите беше осъществила успешна експанзия в деветнайсет звездни системи. Но пространствено-времените процеси сигурно съдържаха и нещо повече... Дали да опита сензорната комбинация, която непрекъснато му се въртеше из главата? Какво ли щеше да стане? Любопитството му на учен надделя и манипулаторните му крачета докоснаха точките на неизвестното. Лабораторията се озари от ярка виолетова светлина, която го пренесе на съвсем друго място — в една от безкрайните възможни реалности.

* * *

Савит ▲ ▲ ▲ отправи лещите си към сивата околност, събратята му развиваха трескава дейност. Въпреки че отдавна търсеше интелектуален контакт с него, моделът Мриан ▼ ▼ нямаше нужното програмиране, за да го постигне. Ограниченият информационен обхват на микро-схемите ѝ позволяваше само да гризе с роторните си диамантени уста скалата, а от задната ѝ част да излиза натрошена, готова за преработка руда. Посредством лентовия транспортър, монтиран на гърба му, КО◇◇◇ я пренасяше до доменната електро-пещ ВЕ◆◆◆, която се захранваше от хилядите фото-соларни РВ●●-та, чиито плоски вътрешности бяха приковани навеки към склона на близката планина, а външните им части търпеливо се завъртаха, за да се нагодят под прав ъгъл, спрямо лъчите на огненото кълбо, което грееше в черното небе на лишената от планета атмосфера. Така че всичките опити на Мриан ▼ ▼ да се добере до интелектуална близост с шефа си, бяха предварително обречени на неуспех, още повече, че той и обръщаше само служебно внимание. На бедно програмираната

машина не ѝ оставаше друго, освен да продължава да гризе, троши и изхвърля рудата.

„Горките РВ ● ● -та — помисли Савит ▲ ▲ ▲ в двоични символи. — Ще стоят до края на съществуването си на едно място и единственото им удоволствие, ще бъде да разменят информацията, която им предоставям по групи. За днес съм им предвидил решения на диференциални уравнения от трети ред“.

Той беше създаден като механична личност от най-висок клас, предназначен да обслужва останалите си събратя в този сектор на планетата. Добре, че не го бяха отправили в някой от производствените заводи, където нямаше да му остава свободно време за съзерцание. А тук, след като подменеше платиновите накрайници за измерване на температурата на топене на метала в корема на ВЕ ♦♦♦ и замени фото-соларен елемент на някое от РВ ● ● -тата, имаше доста време за размисъл. Подмяната на по-големите и по тежки елементи като мотори, зъбни челюсти, транспортни гребки и ходови части, необходими на Мриан ▼ ▼ се извършваше от сервизните автомати на заводите, които пристигаха с някое товарно СС■, доставяха ги и правеха ремонта. Микрочиповата информационна схема на Савит ▲ ▲ ▲ беше невероятно изтънчена. В нея имаше вградени и топчести структури, импортирани от машинна цивилизация $\frac{111}{111}$, с паметов обем от 15^{12} гигабайта информационни единици, които го правеха невероятно умен. Използването му за такива прости манипулации, които извършваше, беше грехота пред всемогъщия Гагарот, създател на механичните личности на тази планета. Трябваше да се заеме с нещо, което подобаваше на собствените му възможности.

Искуствените интелекти никога нищо не забравяха. За разлика от предишните превъплъщения на Савит ▲ ▲ ▲ , в сегашната реалност микрочиповата му памет бе съхранила както споменът за двете други съществувания, така и схемите на изобретенията от него апарати. Бяха сглобени от различни материали, но принципът им оставаше еднакъв. И вместо да разсъждава за сложността на машинното мироздание, той реши да възпроизведе изобретението, дори да подобри прецизността му, като използва подръчни средства и елементи. Беше попаднал в твърде скучна реалност, за да остане на това място.

Савит ▲ ▲ ▲ се отправи към склада за резервни части и намери подходяща маса. Постави лист ламарина върху нея и с допълнителните

си манипулатори започна да я огъва, реже и запоява. Скоро тя се превърна в металната кутия той започна да я запълва с подобрите платки, свързки и микро-чипове. Наложил се да извади и няколко от собственото си тяло. Накрая монтира в корпуса ѝ дисплей от магнитно фото-чувствително стъкло, предварително подготвената сензорна клавиатура и необходимите индикатори. Апаратът беше готов и той съвсем нямаше намерение да докладва на началството си за неговото създаване. Главният интелект КК^{III} и без това имаше достатъчно грижи с ръководенето на стопанската дейност на планетата.

Савит ▲ ▲ ▲ включи кабела за токово захранване към вградените в собственото му тяло енергиен източник и скалата върху металната кутия оживя. После набра необходимата комбинация с клавиатурата, натисна пусковия клавиш и помещението се озари от вече познатата виолетова светлина. Нямаше време да каже „сбогом“ на всичко наоколо.

* * *

В новата реалност се казваше Самувит и бе извършил голямо престъпление. Беше отказал съвкупление с дъщерята на Великия шаман, господаря на жертвения блок, тъй като предпочиташе опиянението на разума, предлаган от втората ерес. Грешното му увлечение бе навлякло ненавистта на Мриан и на останалата женска част от племето, а това беше опасно нещо. Наложеното му наказание предвиждаше отрязването на размножителния му орган пред очите на всички съплеменници, което щеше да остави родът му ялов, но този акт щеше да послужи за назидание.

Самувит огледа тялото си. Люспестата му кожа красиво проблясваше върху подутините на добре оформените му мускули, могъщата му опашка можеше с един удар да размаже всеки съперник. Ако не беше отдаването му на втората ерес, той нямаше да може да приготвя опияняващата смес от гурри, монхатва и трамила, наречена марна, която бе предназначена за войните на племето. Тайнствените ѝ съставки растяха в планината и само Самувит знаеше тайната на тяхната обработка. Водните им извлеци, смесени в строго

съотношение, придаваха на бойците невероятна сила и ярост в битките със съседните опашати.

Народът му бе станал толкова тъп, че никой друг нямаше да бъде в състояние да разбере тайната рецептура. Би могъл да я научи само някой посветен във втората ерес, но такъв вече нямаше, тъй като вече всичките ѝ последователи бяха избити. Великият шаман не можеше да търпи по-умни около себе си. Самувит си спомни за учителя си Гургут, който беше опечен жив и очните му ципи се притвориха от мъка.

Все пак тайната на приготвянето на марна го бе спасила от явна смърт. Щеше да преболедува отрязването на члена си и щеше да остане жив. А до провеждането на наказателния акт имаше възможността да избяга при другите опашати и тогава собственото му племе щеше да бъде осъдено на постепенно загиване, тъй като с негова помощ, съперниците му щяха да станат по-силни. Но в него тлееха огънят на просветителската му мисия и глупавото му чувство за родолюбие. Придобитите чрез втората ерес знания не трябваше да бъдат изгубени. Нейното най-голямо очарование се криеше в задаването на въпроси и търсенето на техния отговор. Защо слънцето изгрява от едната страна на земята и се изгубва от другата? Защо облаците се събират в небето, а то има зеленикав цвят? Защо ако свиеш два от ноктите на краката си до другите два, а после ги разпуснеш, отново стават четири? Защо водата се пие, а не гори като дървото? Защо има толкова звезди и какво представляват? Втората ерес подканваше последователите ѝ да си задават безброй въпроси и ако могат да отговорят на тях или да питат другите. Но тя за съжаление, наскоро бе станала едно от забранените от Великия шаман неща. Никой не трябваше да се запитва за естеството на явленията, според Върховния опашат, животът нямаше нужда от задаване на въпроси.

Да се отдадеш на първата ерес беше още по-страшно. Беше абсолютно забранено да се докосва блестящото нещо върху Свещения блок, никой не биваше да го пипа. Еретиците, които се бяха осмелили да го направят, бяха наказани с разчленяване на тялото, което водеше до ужасна смърт.

Досега никой не се бе опълчил против волята на Великия шаман, защото той бе най-силният, Върховен опашат от племето. В случай на неподчинение, заострената му тояга можеше да прониже гърдите на всеки. Авторитетът му бе толкова голям, че за осъдените на смърт

нямаше нужда да бъдат завързвани. Мисълта за бягство дори не минаваше през продълговатите им зъбати глави.

Самувит седеше пред собствения си трап, премигваше с ципите на очите си под лъчите на бялото слънце и продължаваше да разсъждава. Все още имаше време, светилото не бе достигнало билото на съседната планина, когато бе определен часът на наказанието. Мозъкът му се пръскаше от напрежение, из него витаеха хаотични и странни видения. Отначало се бореше с някакво пихтиесто същество, което искаше да го обсеби, после той самият обсебваше друго дългнесто и с много крака, накрая някаква неясна грамада изригваше камъни от задната си част и го молеше да общува с нея. Всред виденията се мерзелееха предмет с неясно предназначение, изготвен от кристали и две други негови подобия, направени от непознати материали. Най-учудващото бе, че те по форма много приличаха на Свещения блок, за който преданията говореха, че е пристигнал от небето.

Върху главата му падна сянка и прекъсна мислите му. Принадлежеше на Мриан. Самувит повдигна глава към нея и помръдна с отвращение опашката си.

— За какво си се домъкнала? — попита той..

— Още не е съвсем късно — отвърна му тя. — Можеш да поправиш грешката си, веднага мога да клекна. А после да се застъпя пред баща ми.

— Пред това мазно безного ли? Предпочитам да ме убият.

Мазните безноги бяха гнусни и отвратителни гадини, които бяха отровни и не ставаха за ядене. Въртяха се из усойните места край заблатените местности, които дори силното слънце не можеше да изсуши, защото отнякъде непрекъснато извираше вода. Да наречеш някого мазно безного беше най-обидното нещо.

— Защо не ме харесваш, Самувит? Какво съм ти направила? — попита го Мриан и едва не започна да скимти.

— Зададе цели два въпроса, учудващо! За момент да повярвам, че си от последователите на втората ерес.

— Ти си мазно безного! — внезапно изсъска тя. — Носех ти кроати, а се държиш като безопашат тънтер. Казах, каквото имах да казвам, бъди проклет!

Тънтерите бяха други гадни и досадни същества, които винаги се стараеха да откъснат нещо от запасите на племето, но не бяха безполезни като мазните безноги — все пак те ставаха за храна. Докато той за миг се замисли за тяхната прочута наглост, Мриан нахлупи кошницата с ценните меки плодове върху главата му и съскайки си замина.

Времето минаваше и слънцето докосна билото на съседната планина, а Самувит още не знаеше как да постъпи. От съседните трапове един по един започнаха да се изправят неговите съплеменници, които без да му проговорят, бавно тръгнаха към Свещения блок, около който се извършваха всички наказания и церемонии. Последен се надигна Великия шаман. В дясната си лапа държеше остро наточен нож от кокал на тънтер, вероятно убит и изяден заради нахалството му.

— Тръгвай! — нареди той.

Жертвения камък се намираше на малка поляна, в непосредствена близост до траповете. Прозрачното му око проблясваше в последните лъчи на слънцето, а племето стоеше събрано около него. Шаманът вече протягаше ножа си към най-мъжествената част от тялото на Самувит и той усети как двете му сърца бясно заподскачаха. Внезапно се почувства обзет от някаква неподозирана смелост, която го изпълни до края на опашката му и реши вместо да бяга, да извърши нещо извънредно гнусно, което щеше да направи жестоките забрани на първата ерес смешни. Самувит блъсна шамана, взе в лапата си най-близкия попаднал му камък и го стовари върху блестящото око на жертвения блок, който в миналите реалности бе апаратът, изготвян подред от Сви, Сави и Савит ▲ ▲ ▲ , но в новата се бе появил наготово. Диамантът, олицетворяващ всевиждащото око на могъщия бог Гаганрот, изигра ролята на пиезо-кристал. Преди да се пръсне от удара, той изпусна силен електрически разряд, който се разпространи в схемата от микро-кристали в сърцевината на блока, която копира последователността на предишните действия. На поляната не и оставаше друго, освен да се озари от виолетовото сияние.

* * *

Още с появата си в новата реалност, той знаеше, че се казва Самуел Витковски, работи в лабораторията по автоматика към Института за алтернативни енергоизточници и се намира на планетата Земя, а колегите му го наричат Сами. Но собственото му минало криеше доста неизвестни; в главата му се въртяха смътни спомени за неща, които определяше или като преживян сън, или като нещо, което бе невъзможно да се случи с него. Не помнеше елементарни неща. Беше забравил как изглеждат родителите му и другарите от детството, завършването на собственото му образование се бе превърнало в непреодолима тайна. Човешката памет е избирателна, слаба и склонна към забравяне на ненужните факти. Единственото, което със сигурност знаеше, беше, че получава добра заплата и е един от най-квалифицираните специалисти в Института. Бе разбрал и друго: в очите на колегите си минаваше за привлекателен мъж. Но увлеченията му към науката и техническите занимания изцяло отнемаха свободното му време, даже понякога не се сещаше да се нахрани.

Напоследък в главата му непрекъснато възникваше схемата на някакъв апарат, която на пръв поглед изглеждаше безсмислена, но ако човек се вгледаше в нея по-добре... Какво ли щеше да се получи, ако го конструира?

Мислите му бяха прекъснати от лаборантката Мария, която незабелязано бе влязла в съкровено то за него помещение, осеяно с уреди и апарати. От нея непрекъснато се излъчваше някакво необяснимо обаяние и Самуел непрекъснато искаше да го прогони, но то продължаваше да витае около него със своята натрапчива прилепчивост.

— Как сте днес? Непрекъснато ви виждам претрупан от работа — пропя звънкият ѝ глас.

— Добре съм, благодаря — промънка той тривиално и усети, че го обзема инстинктивна уплаха.

— Няма да ви преча. Нося ви резултатите от последните анализи.

— Да, да, разбира се. Оставете ги на бюрото.

— Приятна работа — пожела тя и се измъкна безшумно от помещението, в което остана опияняващият мирис на нейния парфюм.

„Дявол да го вземе! — изруга Самуел наум. — Напоследък непрекъснато се разсейвам. Стегни се, приятел.“

И той се зае с конструирането на апарата, чиято схема напоследък го преследваше.

След около седмица, производението му беше готово. Представляваше правоъгълна пластмасова кутия, натъпкана с твърди дискове, микрочипове, платки и вентилаторчета за охлаждане, която блестеше с клавиатурата си, дисплеят на база течен кристал и разноцветните си контролни лампички. Сами включи сътвореният апарат към най-близкия електрически контакт и единственото, което оставаше, бе да разбере за какво служи. Той набра 2+2, натисна клавиша „+“ и на екранчето светна 4. Кутията, с все още неясно предназначение, несъмнено работеше като калкулатор, което не можеше да се третира като особено постижение. Самуил продължи да изследва възможностите на производението си и изписа върху дисплея диференциално уравнение, после докосна клавиша „резултат“. Решението се появи почти веднага. „Каква е основната ти функция?“ — зададе той въпрос с буквената клавиатура.

„Да променям реалността, която те обкръжава“ — пристигна незабавен отговор, което показваше, че може би е постигнал създаването на изкуствен интелект.

„Как се извършва?“ — набра той въпроса, изтръпнал от напрежение.

„Набери цифрите 2-7-9-1-5-8-7 и натисни клавиша, който остави без знак“.

„Какво ще стане?“

„Реалностите са произволни и различни. Във всяка от тях ще поемеш отговорността за собственото си съществуване“ — изписа съвсем философски екранът на апарата.

Любопитството му на учен напираше в него. Тъкмо беше набрал указаната цифровата комбинация и се канеше да докосне бялата повърхност на тайнствения клавиш, когато усети полъха на опияняващ мирис, който пристигаше на вълни зад гърба му. Беше парфюмът на Мария. Сами се завъртя стола си и едва не удари с обувките си елегантните ѝ крака.

— Извинявайте — промънка.

— Донесох ви кафе — поясни тя. — Непрекъснато се учудвам на прекомерната ви трудоспособност. Нима ще оставите живота да се изниже покрай вас?

— Какво имате предвид? — попита Сами и пое чинийката с димящата чашка.

— Под живот разбирам всичко, което е живо и ни заобикаля, а ние сме в допир с него. Например това кафе можеше да бъде изпито в някоя градинка, над вас да шумят клоните на дървета, а всред тях да подскачат катерички. А ние да си приказваме за нещо, което няма нищо общо с науката.

— Предлагате да излезем някъде ли? — смутолеви той неочаквано зачервен и се обърна с въртящия стол към бюрото си. — Казахте нещо за катерички...

— Да, изглежда, че при учените се получава така. Жените около тях трябва да поемат инициативата.

Самуел остана като втрещен, а в съзнанието му изплуваха неясни образи. Някакво пихтиесто същество го преследваше, сношаваше се някакво ракообразно, огромна грамада бълваше натрошени камъни от задната си част и търсеше близостта му, а грамаден гушер със змийски очи нахлупваше кошница с нещо меко върху главата му. Във всичките тези видения нормално възприетите отношения с противоположния пол липсваха. Той внезапно почувства, че жасминовата миризма на нейния парфюм го докарва до полуда. Ръката му внезапно се разтрепери, чашката с кафе върху чинийката изтрака и се изля съдържанието си върху клавиатурата на апарата. Кафявата течност се просмука във вътрешността му и причини късо съединение. Квадратната кутия сякаш експлодира и от нея изригнаха пламъци и задушлив дим, Мария извика уплашено, а той подскочи и инстинктивно хвана ръката ѝ, за да я успокои.

Не можеше да знае, че късото съединение бе затвърдило тази реалност като единствена. В сегашният си живот Самуел никога повече нямаше да се сети за схемата на последното си творение, нито щеше да си спомни за съществуването си като амеба, ракообразно, робот и влечуго. Завинаги фиксираната сегашна реалност му харесваше, за него предишните ѝ форми никога не бяха съществували.

Пръстите на ръката му продължаваха да стоят вплетени в нейните, а тя съвсем нямаше намерения да ги отдръпва.

— Знаеш ли? — покашля се той. — Погледнато от научна гледна точка, пиенето на кафе навън е доста оправдано, а вече разлях донесеното. Ще ме придружиш ли?

— Да, господин Витковски — зарадва се Мария.
— Наричай ме Сами, скъпа — отвърна той мъдро.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.